

Аліна ЛОГВИНОВСЬКА

(м. Полтава)

Студентка четвертого курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Захоплюється читанням, бо вважає, що література відкриває нові світи. Тому і її мрія – стати вчителькою української мови та літератури. Адже слово – це душа.

СИНЬО-ЖОВТИЙ ВОЛІ ОБЕРІГ

*Держави стоять не на династії,
а на внутрішній єдності і силі народу...*

Олена Теліга

Весняний вітер погнав над містом низькі, рівні хмари. Сонце ще освітлювало верхівки споруд, та попереджало: скоро все навкруги огорнуть сірі сутінки. Останні промені мальовничо відбивалися від хмар рожевими й жовтими відблисками. Темними півпрозорими руками вечір настирно пробував загасити сонце, та тільки обпікся.

Розмислюю... Іноді треба виголосити думки, щоб вони набули чіткості. «Здається, наша держава вже пройшла через усі труднощі, пододала всі біди й негаразди», – кажу собі й поринаю в тривалу задуму.

Єдність... Часто міркую про істинне значення цього слова, його глибину, те, яку роль для кожного з нас відіграє єдність. Безперечно, це згуртованість, цілісність спільноти. Вивчаючи нашу славетну історію, переконаюся, що тільки в єдності ми сильні, безстрашний наш народ. Лише коли ми разом, перемаємо будь-якого ворога.

Про єдність розповідають нам і підручники з історії. Пригадаймо: князь Ярослав Мудрий уславився тим, що саме за його правління Русь стала розвинутою й об'єднаною. Перед смертю він заповів синам і онукам триматися разом: *«Не сваріться, жи-*

віт в згоді: тільки мир збере усе, а незгода, наче вітер, по полю рознесе...»

Єдність є нашою непереможною силою. І на Запорозькій Січі козаки були разом, а не кожен сам за себе. І нині простежуємо аналогію з минулим: будемо стояти як одне ціле, то ніякий ворог і війна нам не страшні...

Замислююся про український державний прапор, наш унікальний символ і могутній оберіг, святиню, ознаку національної ідентичності та причетності до України. Що для мене особисто прапор? Сила нашої нації, наша нездоланна могутність, неповторна ознака Батьківщини, за яку віддають своє життя. Він уособлення боротьби українців за свободу й незалежність, символ, який єднає людей, наповнює непереможним патріотичним почуттям обов'язку захищати Вітчизну.

А ще сьогодні прапор, як і багато чого іншого, наповнився новим змістом, новим значенням, новими емоціями. Здається, що всі кольори потьмяніли, а синій та жовтий вибиті в моєму серці... Вони як вибір, доля, натхнення, надія. Як пам'ять, мета, шлях. Два кольори в душі... Безкрає блакитне небо й жовте родюче поле. Як ми пишаємося своєю незалежною, непереможною державою!

Уява складає різні життєві картини. Ось сива жінка в хустці стоїть на подвір'ї, а її син-одинак повернувся з війни переможцем. Біля їхнього дому прапор. Мати плаче і плаче, витісняючи із себе біль не одного дня, місяця, року. Біль на покоління вперед... Скільки любові, відданості країні! Пригадую слова Марії Подибайло: *«Тільки той, хто втрачав чи мало не втратив, знає, що таке щем і щастя від такої звичної можливості просто бачити наш прапор!»*

Важкі часи пережив наш народ. Шлях до свободи був довгим і тернистим. Безперервна боротьба... Та мали завжди людей, які не тільки мріяли про свободу, а вірили в неї й робили все можливе для її утвердження. Ідея свободи – свята! У ріднім домі, під синьо-жовтим прапором добра й миру.

Подумки переношуся до Алеї Героїв Небесної Сотні. Сутеніє, але не чую вечірньої прохолоди. Довкола людно. Стрічаю знайомих. «Привіт, друже! Давно не бачились», – кажу, витираючи сльози. Бо приятель мій у Вічності.

Пригадую, як вулицею несли труну, а хлопець у ній – геть не схожий на Андрія. Люди стояли на колінах. Хтось утирав скупу

сльозу, хтось голосив, хтось гучно проказував: «Герої не вмирають!» Може, він знову стане Андрієм? Буде сміятися, радіти, жити. Здоланий лютою смертю за Україну, як той козак із пісні... Ридання вклякли в горлі...

Прапор у руках наших бійців кличе в бій, оповіщає про свято, збирає друзів на останнє прощання. Бачиш із дитинства рідний стяг на блокпостах наших воїнів і розумієш: не подолати Україну! Слушно мовить старший лейтенант Тарас Свистак: *«Як для мене, так і для моїх побратимів Державний Прапор України – це символ нашої єдності та національної гідності. Для інших країн-сусідів – це символ того, що Україна була, є й буде соборною, незалежною й непохитною державою. А для наших ворогів – це знак, що сюди їм заборонено заходити, щось говорити чи встановлювати свої правила, адже українці дадуть їм гідну відсіч».*

Так, жити – значить боротися! Я починаю розуміти глибину цього вислову, такого актуального в нашій країні на початку ХХІ століття.

*Ми вище прапор підіймемо,
Тризуб повернем до чола
І крикнем «Слава Україні»
Так, щоб здригнулася земля...*

Що нас чекає в майбутньому?.. Але завжди варто рухатися далі!

Я все ще тут. Дихаю, живу... Вірю в щасливу долю народу, у силу його духу. Збережу й укріплю досягнуте, не дозволю бездумно розтратити чи віддати те, що здобує такою дорогою ціною... У сутінках на повні груди вдихаю аромат свободи.

